

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

Ο ΠΡΟΔΟΤΙΚΟΣ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

(Ἡ τραγικές ἀναμνήσεις ἑνὸς δεσμοφύλακος ἀπὸ τὴν Κόλασι τῶν κατέργων.)

Ὁ Ζάκ Κορπέν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παλῆους δεσμοφύλακες τῆς Γαλλίας ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἔκρινε καλὸ νὰ γράψῃ τ' ἀπομνημονεύματά του καὶ νὰ τὰ τυπώσῃ χωρὶς φυσικά νὰ φαντάζεται τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχία τους. Τὸ βιβλίον ὅμως τοῦ Κορπέν, ὄχι μόνον ἔγινε ἀνάρπαστο μὰ κ' ἐσημείωσε ρεκόρ ἐκδόσεων κ' ἔκανε πλούσιο αὐτὸν τὸν ἀπλοῦκό ἄνθρωπο.

Σήμερα ὁ Ζάκ Κορπέν, χάρις στ' Ἀπομνημονεύματά του, ἔγινε διάσημος. Ὅλοι τὸν ξέρουν κ' ὄλοι μιλοῦν μὲ σεβασμὸ γι' αὐτόν. Μὰ ἐκείνος δὲν εἶνε σὲ θέσι ν' ἀπολαύσῃ τὴν εὐτυχία του. Γέρος πειὰ καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον παραμονή του στὰ κάτεργα δὲν ζητᾷ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ ξεχάσῃ ὅλην ἐκείνην τὴν τραγικὴν ζωὴν ποὺ πέρασε.

— Ἐγραψα αὐτὸ τὸ βιβλίον, ἐδήλωσε στοὺς δημοσιογράφους, ἔχ' ἡμεῖς γιὰ νὰ γίνω διάσημος, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξομολογηθῶ στοὺς ἀναγνώστες μου ὅλα τὰ πράγματα ποὺ βασανίζουν τὴν καρδιά μου. Ἐτοίμα εἶχα κίολα, τὴν ἐλπίδα ὅτι τὶς νύχτιες δὲν θὰ βασανίζομαι ἀπὸ ἀνατριχιαστικούς ἐφιάλτες καὶ θὰ ἔπαυα ν' ἀκούω ἀκόμη τὶς φωνές τῶν καταδικῶν, τὰ πένθιμα οὐρλιάσματά τους, ἐκείνον τὸν ἀπαισιό κρότο τῶν ἀλυσίδων τους καὶ τὸν θόρυθο τῶν χοντρῶν παπουτσιῶν τους ποὺ ἤχοῦσαν ρυθμικά στοὺς διαδρόμους τῶν φυλακῶν. Μὰ δὲν κατάφερα καὶ πολλὰ πράγματα. Γὰ κάτεργα δὲν μπορεῖ κανεὶς ποτὲ νὰ τὰ ξεχάσῃ. Μόνον, ὅταν ὁ θάνατος τοῦ σταματήσῃ τὸ μυαλὸ, τότε μόνον θὰ πάψουν νὰ τὸν βασανίζουν καὶ ἡ ἀναμνήσεις.

Κι' ἀλήθεια αὐτὸς ὁ δεσμοφύλακας εἶνε ἕνας ἀξιολύπητος ἄνθρωπος. Τσακισμένος κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν ἐφιαλτικὴν ζωὴν τῶν κατέργων ζῆ σήμερα ἐντελῶς μόνος στὴ σοφίτα μιᾶς πολυκατοικίας τῆς παλιᾶς Μονμάρτρης κὶ ἀγωνίζεται νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸν τὴν ἐπισημοῦσάν τῆς αὐτοκτονίας, ἡ ὁποία ἀπὸ καιρὸ τώρα τὸν βασανίζει. Ἐν τούτοις αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος στ' Ἀπομνημονεύματά του ἔχει ἕνα σωρὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τοὺς καταδικούς.

Ἴδου ἕνα κεφάλαιο αὐτοῦ τοῦ συναρπαστικοῦ βιβλίου του. Πρόκειται γιὰ τὴν μανία ποὺ ἔχουν οἱ κατάδικοι νὰ στιγματίζονται καὶ νὰ κεντῶν πάνω στὸ σῶμα τους κάθε τι ποὺ τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι ἢ κάτι σχετικὸ πρὸς ἕνα μεγάλο γεγονός στὴ ζωὴ τους.

Μὰ ἂς ἀφήσουμε τὸν ἴδιο τὸν Ζάκ Κορπέν νὰ σᾶς διηγηθῇ αὐτὴν τὴν ἰδιοτροπία τῶν καταδικῶν:

«Γιὰ τὸ «τατουάρισμα», τὸν στιγματισμὸ δηλαδή τῶν φυλακισμένων, ἔχουν γραφῆ ἀπειρα πράγματα. Καμμιά ὥστόσο περιγραφή δὲν κατάφερε νὰ πλησιάσῃ στὴν πραγματικότητα. Ὅλοι ὅσοι ἔγραψαν γι' αὐτὴν τὴν μανία τῶν καταδικῶν, ἀρκέστηκαν στὴν ἐξιστόρησι μερικῶν ἐπεισοδίων. Μὰ τὸ «τατουάρισμα» ἀποτελεῖ γιὰ τοὺς φυλακισμένους ὀλόκληρη μυσταγωγία. Σ' αὐτὸ φανερῶνεται ἡ δύναμις τῆς θελήσεώς τους κ' ἡ ψυχικὴ τους ἀντοχή. Ἀπὸ αὐτὸ ἐπίσης προδίδουν τὴν εἰδικότητά τους. Ἐνας λωποδύτης τῆς ἀριστοκρατίας παραδείγματος χάριν ποτὲ δὲν ἀντέχει νὰ στιγματίσῃ τὸ σῶμα του μὲ μιὰ ὀλόκληρη ζωγραφικὴ παράστασι. Ἀρκεῖται στὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος τῆς φίλης του, σ' ἕνα κλωνάρι λεμονιάς ἢ σ' ἕνα κρίνο. Μερικοὶ τολμοῦν ἀκόμη νὰ ζωγραφίσουν κ' ἕνα ποντικὸ. Αὐτὸ ἄλλωστε εἶνε καὶ τὸ σῆμα τους. Μήπως οἱ λωποδύτες τῶν ξενοδοχείων δὲν ἔχουν αὐτὴν τὴν ὀνομασία; Δὲν τοὺς λένε «ποντικούς»;

Πολλοὶ διευθύνται τῶν φυλακῶν ποὺ ξέρουν καλὰ τὸν χαρακτήρα τῶν ἐγκληματιῶν, πρὶν ἀκόμη νὰ ξεχωρίσουν τοὺς καταδικούς ἀναλόγως τῆς βαρύτητος τοῦ ἀδικήματός τους στὰ διάφορα κελιά τοὺς ὑποβάλλουν σὲ μιὰ λεπτομερῆ ἐξέτασι. Ἐναν-ἐναν τοὺς ἐξετάζουν σ' ἕνα ἰδιαίτερο δωμάτιο καὶ παρατηροῦν μὲ προσοχὴ τοὺς στιγματισμοὺς ποὺ ἔχουν στὸ σῶμα

τους. Κατόπιν τοὺς ξεχωρίζουν, σύμφωνα μὲ τὰ συμπεράσματά τους. Καὶ ποτὲ δὲν κάνουν λάθος στὶς παρατηρήσεις τους.

Ὁ κατάδικος ποὺ δὲν τολμᾷ νὰ κεντήσῃ πάνω στὸ σῶμα του τὴν σκηνὴ τῆς «ἐκτελέσεως» ἑνὸς ἐγκληματίου, — ποὺ ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἀσεμνες ἀναπαραστάσεις εἶνε τὸ πιὸ προσφιλὲς θέμα τῶν αὐτοσχεδίων ζωγράφων — αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ δημιουργῆσι ἱστορίες στοὺς δεσμοφύλακες, γιὰτὶ ἀσφαλῶς φοβᾶται τὴν τιμωρία. Μὰ ἕνας ποὺ εἶχε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸ κουράγιο νὰ ξεσχίσῃ τὸ σῶμα του γιὰ νὰ ζωγραφίσῃ ἕνα καρὰβι ποὺ ἀκολουθεῖται ἀπὸ γοργόνες ἢ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν θυμάτων του, αὐτὸς εἶνε ὑπερβολικὰ ἐπικίνδυνος, γιὰτὶ μπορεῖ ἀκόμη καὶ νὰ σκοτώσῃ, ὅταν κυριευθῇ ἀπὸ τὰ φρικώδη ἔνστικτά του.

Αὐτὴ ἡ ἐξέτασις, ὅπως σᾶς ἀνέφερα, ἔχει πάντα ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία καὶ θγάζει ἀπὸ πολλοὺς μελετᾶδες τοὺς δεσμοφύλακας, γιὰτὶ ξέρουν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ τί ἄνθρωπος ἔχουν νὰ κάνουν.

Μὰ οἱ ἐγκληματίαι δὲν στιγματίζονται μόνον ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ, στὶς διάφορες ταβέρνες καὶ τὰ ὑποπτα κέντρα, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μέσα στὰ κάτεργα. Ἐκεῖ πέρα, βλέπετε, ἔχουν ὄλον τὸν καιρὸ ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τίς... καλὰς τέχνες. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα καὶ πρὸ πάντων ἀργὰ τὴ νύχτα, ὅταν οἱ φύλακες τοὺς κλειδώσουν στὰ κελιά τους. Τότε μὲ σκουριασμένα καρφία, μὲ κομμάτια ἀπὸ κουτιά κονσέρβας μὲ τὰ πιὸ ἀπίθανα ἐργαλεῖα κεντοῦν τὸ δέρμα τους ἢ τὸ χαράζουν. Κατόπιν βάζουν ἀπάνω σκόνη μαρμαρινοῦ καὶ τ' ἀφήνουν ὕστερα νὰ γιαιτρευθῇ. Τὸ «τατουάρισμα» εἶνε μιὰ σπουδαία ἱεροτελεστία τῶν φυλακισμένων. Ὁ καλλιτέχνης, ποὺ εἶνε συνήθως ἕνας ἰσοθίτης κατάδικος, σχεδιάζει πρῶτα τὸ σχέδιον ποὺ θέλει ὁ πελάτης του καὶ, σύμφωνα βέβαια μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ εἶνε διατεθειμένος νὰ τοῦ δώσῃ.

Μὲ πενήντα φράγκα, παραδείγματος χάριν μπορεῖ νὰ τοῦ κεντήσῃ μιὰ ὠμορφὴ γυμνὴ γυναίκα. Μ' ἑκατὸ κάνει τὴν γυναίκα αὐτὴ νὰ ἐρωτοτροπῇ μὲ τὸν φίλο της! Μὲ τὰ ἴδια ἐπίσης λεπτὰ μπορεῖ νὰ τοῦ φτιάξῃ ἕνα κρεμασμένο κ' ἂν ἀκόμη τοῦ δώσῃ ἄλλα πενήντα φράγκα τοῦ φτιάχνει δίπλα κ' ἕναν παπᾶ νὰ πρυσεύχεται γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του!

Ὅταν ζωγραφίσῃ αὐτὸ τὸ σχέδιον ὁ καλλιτέχνης παίρνει τὸ σκουριασμένο καρφί ἢ τὴν σπασμένη σακκορράφα κ' ἀρχίζει νὰ κεντᾷ μὲ προσοχὴ τὸ δέρμα τοῦ καταδικῶν πάνω ἀκριβῶς στὶς γραμμὰς ποὺ σχεδίασε. Τὸ αἷμα φυσικὰ ξεπηδάει ἀπὸ ἐκεῖ μὰ κανεὶς δὲν δίνει καμμιά σημασία. Μὴ φαντασθῆτε ὅμως ὅτι τὸ τατουάρισμα εἶνε ἀνώδυνο. Ἴσια-ἴσια ὁ κατάδικος νοιώθει φρικιαστικούς πόνους. Μὰ γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶνε γενναῖος, προτιμᾷ νὰ καταπιῇ τὰ δόντια του παρὰ νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ προδοθῇ. Ὅταν τελειώσῃ αὐτὸ μαρτύριο, ὁ στιγματισμένος ξαπλώνεται στὸ ἀχύρινον στρώμα του γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ κυριευθῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο πυρετό. Ὅσο γιὰ τὴν πληγὴν ποὺ προεκλήθη ἀπὸ τὸ τατουάρισμα τὶς περισσότερες φορές, κακοφορμίζει καὶ γίνεται ἡ αἰτία νὰ ταξιδέψῃ γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον ὁ κατάδικος.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ τὸ τατουάρισμα καὶ οἱ κατάδικοι τιμωροῦνται παραδειγματικὰ, ὅταν συλληφθοῦν ἐπ' αὐτοφώρω. Μὰ τίποτε δὲν φοβίζει αὐτοὺς τοὺς ἐκτός νόμου γι' αὐτὸ δὲν παύουν νὰ στιγματίζονται. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὰ σχέδια ποὺ προτιμοῦν, αὐτὰ ὅπως σᾶς ἀναφέραμε, ἐκλέγονται ἀναλόγως τῆς εἰδικότητός τους. Ἐνας διαρρηκτής, θυμάμαι ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ κεντήσῃ πάνω στὸ μέρος τῆς καρδιάς του δυὸ κλειδιά σὲ σχῆμα Χ καὶ στὴ μέση τους ἕνα μαχαίρι. Τί συμβόλιζε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Ἀπλούστατα. Ὅτι κανόνιζε τὶς δουλειές του μὲ ἀντι-

Ἡ μαντάμ Ἀννώ.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΝΤΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 31)

καί κλείνοντας τὰ μάτια, ἔπεσε μέσα στοὺς ποτάμι...

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀνρί, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ μέτραγε καὶ ξα-
ναμέτραγε τὰ λεφτά του. Τὰ εὔρισκε σωστά. Τὸ πιὸ περιέργο
μάλιστα ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶδε καὶ τὸ πα-
λὸ ἑκατοστάρικο ποῦ εἶχε δώσει τῆς Βάντας, γιὰ τὸ μνησί-
ακό τῆς. Τὸ γνώρισε εὐκόλα γιατί ἦταν γεμάτο κόκκινες μελα-
νιές.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε! ψιθύρισε στοὺς τέλους.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν γιουό του.

— Ἐσύ, τί λές, Ἀνρί; τὸν ρώτησε.

— Ἐγώ; Τίποτε. Δὲν ξέρω τίποτε... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος
μὲ ἀπάθεια.

Μὰ, ἀπὸ τότε, ἐκεῖνο τὸ ψέμα, ἔμεινε μέσα του σὰν ἓνα δη-
λητήριο...

— Μαντεύω... ψιθύρισε ὁ δόκτωρ Ζανέ. Ὁ Ἀνρί εἶσατε ἐσεῖς.
Βασανίζεστε διαρκῶς ἀπὸ τὸ ψέμα ποῦ εἶπατε. Σὰς τύπτει ἡ
συνείδησίς σας γιὰ τὸν θάνατο τῆς Βάντας... Κι' αὐτὴ ἡ ἰδέα,
πὺς ἐσεῖς εἶσατε ὑπαίτιος τοῦ θανάτου τῆς σὰς φέρνει διαρκῶς
ἀτυχία, γιατί δὲν σὰς ἀφήνει νὰ σκεφθῆτε καθαρά, γιατί πα-
ραλύει κάθε προσπάθειά σας... Ἐπρεπε νὰ μιλήσετε. Ἐπρεπε
τότε νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Τώρα πειὰ εἶνε ἀργά... Θὰ τιμωρη-
θε διαρκῶς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σας. Λυπούμαι πολὺ, μὰ
δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε... Δὲν μπορῶ νὰ ἐπιβληθῶ
στὴ συνείδησί σας...

Ὁ Ἀνρί Σελλιέ, τότε, πὺς χλωμὸς ἀπὸ πρῶτα, ἔσκυψε τὸ
κεφάλι καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, γιὰ νὰ συνε-
χίσῃ τὸ μαρτύριο τοῦ ἐξιλασμοῦ του. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά σω-
τηρία, γιατί τὸν τιμωροῦσε ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτὸς του!

ΜΩΡΙΣ ΛΕΣΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 32)

ἐκεῖ ποῦ σκότωσε, σὰν νὰ τὸν τραβάει τὸ αἷμα τοῦ θύματός
του. Ὁ παγερὸς ἀέρας ζέσκιζε τ' ἀδυνατα πνευμόνια τῆς. Κι'
ὡστόσο δὲν γύριζε στοὺς σπῆτι τῆς. Ἦθελε νὰ μάθη.

Ἐνα ἀδέσποτο σκυλί, ποῦ πήδησε ξεφνικά ἀπὸ ἓνα φράχτη,
τὴν τρομοκράτησε. Ἦ Ζαννέττα, τρελλή ἀπὸ τὸν πανικό τῆς, τὸ
ἔβαλε στὰ πόδια καὶ γύρισε στοὺς σπῆτι τῆς. Λαχανιασμένη, ἄ-
σπρη σὰν τὸ πανί, δίχως δύναμι, στηρίχτηκε στὴν κορνίζα τῆς
πόρτας γιὰ νὰ μὴν πέση. Μὰ καθὼς ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ κα-
τῶφλι, ἄκουσε θήματα πίσω τῆς. Κι' ἀπότομα ὁ Φυρνιέ, ὁ ἐρ-
γολάβος, παρουσιάσθηκε μπροστά τῆς.

— Ζαννέττα, τῆς εἶπε μὲ μιὰ παράξενη φωνή, τρέξε νὰ εἰδο-
ποιήσῃς τὴ Ζερμαίν. Εἶνε στοὺς σπῆτι τῆς μητέρας τῆς... Ἐέρεις,
μάλλοσα μὲ τὸν Πιέρ καὶ τὸν χτύπησα... Ναι... Ἐκανε σὰν
τρελλός... Ἦθελε νὰ βρῆ στοὺς σπῆτι μου τὴ γυναῖκα του... Μιὰ
στιγμὴ μάλιστα ἔκανε νὰ μὲ χτυπήσῃ μ' ἓνα σκεπάρνι... Ἐγὼ
τότε τοῦ πέταξα ἓνα σίδερο... ποῦ τὸν βρῆκε στοὺς κεφάλι. Πή-
γαινε νὰ φωνάξῃς τὴ Ζερμαίν. Μοῦ φαίνεται πὺς δὲν ζῆ πειὰ
ὁ ἄνδρας τῆς. Πρὺσπάθησα νὰ τὸν συνεφέρω, μὰ δὲν κατάφε-
ρα τίποτε. Θὰ τὸν σκότωσα... Δὲν ξέρω... Εἶμαι σὰν τρελλός.
Τρέξε νὰ φωνάξῃς τὴ Ζερμαίν... Ἐγὼ φεύγω... Φεύγω μακρὰ...
Κι' ὁ ἐργολάβος χάθηκε γρήγορα, σὰν φάντασμα μέσα στὴ
λύχτα.

Ἦ Ζαννέττα ἔκανε νὰ φωνάξῃ, νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκόμη κοντά
τῆς μὰ δὲν μπόρεσε. Ζαλίστηκε ξεφνικά καὶ σωριάσθηκε λιπό-
θυμη στοὺς κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

ΟΙ "ΞΑΦΡΙΣΤΑΙ,, ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 23)

ὡστε τὸ μόνο ποῦ θὰ μπορούσε νὰ μὲ τρομάξῃ εἶνε ἡ σκέψη ὅτι μπο-
ρεῖ μιὰ μέρα νὰ σὲ χάσω. Γι' αὐτό, σὲ παρακαλῶ, νὰ κρατήσῃς αὐτὰ
τὰ κοσμήματα σὰν ἓνα μικρὸ δῶρο καὶ νὰ ἔρθῃς πάλι κοντά μου τὴν
ἠμερῆν ὡρα. Κάθε στιγμή ποῦ περνῶ μακρὰ σου, μοῦ φαίνεται
σὰν ἓνας αἰώνας».

Καὶ ὁ Φλωρινὸς πήγε νὰ τὴν συναντήσῃ χωρὶς φυσικὰ νὰ κά-
νῃ λόγιο γιὰ τὰ κλεμμένα κοσμήματα.

Ὁ Ἀντρέ Φλωρινὸς μὲ τὶς λωποδυσίες του εἶχε κατορθώσει
νὰ σχηματίσῃ μιὰν κολοσσίαν περιουσίαν καὶ σήμερα ἔχει
ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του, ἔχει ἀγοράσῃ ἓναν τίτλο εὐγενείας καὶ
ζῆ σὰν καθαρόαιμος εὐγενής. Καὶ οἱ παλιοὶ ἀστυνομικοὶ, ὅ-
ταν τὸν βλέπουν νὰ περνᾷ μὲ τ' αὐτοκίνητό του δὲν μποροῦν νὰ
συγκρατήσουν ἓνα εἰρωνικό χαμόγελο.

Αὐτὰ μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ τοῦ «Μπελ-
θὺ» γιὰ τοὺς «Ξαφριστάς» τῶν ξενοδοχείων. Καθὼς δὲ θὰ εἴ-
δατε, αὐτοὶ οἱ κακοποιοὶ εἶνε σατανικοὶ καὶ ἐπικίνδονοι.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ... ΣΚΑΦΑΝΔΡΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 29)

Ὁ Ραοῦλ Μπρελάν ὡστόσο δὲν γελοῦσε πειὰ.

Μὲ τὴν ξαφνικὴ ἔκρηξι τοῦ σκαφάνδρου εἶχαν ἐκσφενδονισθῆ
μπροστά στὰ πόδια τοῦ Βερντιέ τὰ πιὸ ἀλλοπρόσβαστα πράγμα-
τα: ἓνα χτένι, ἓνα βουρτσάκι τῶν δοντιῶν, δυὸ-τρία μυρωμένα
γυναικεῖα μαντηλάκια καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ ἀπ' ὅλα: μιὰ φω-
τογραφία μιᾶς γυναίκας, μάλλον ἐλαφροντυμένης, εἶχε πέσει
μπροστά στοὺς γυαλιστεροὺς λουστρίνι τοῦ ὑπουργοῦ...

Τὴν ἴδια στιγμή, καθὼς ἔσκυβε ὁ Βερντιέ νὰ σηκώσῃ τὸ ψηλὸ
καπέλλο του ποῦ τοῦ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι, ἔρριξε μιὰ μα-
τιὰ στὴ φωτογραφία κι' ἀπόμεινε κατάπληκτος. Διάβολε! Πὺς
ἔμοιαζε αὐτὴ ἡ γυναῖκα τῆς... γυναίκας του! Μπᾶ! Αὐτὴ ἦταν:
ἡ γυναῖκα του! Ὁ Βερντιέ πήρε τὴ φωτογραφία καὶ κατακόκκι-
νος ἀπὸ τὴν ἔκπληξι του διάβασε τὴν ἀφιέρωσι. Ὁ γραφικὸς
χαρακτήρας τοῦ ἦταν γνωστός. Μόνο ἡ γυναῖκα του ἔγραφε
τόσο ἐπιτόλαια μ' ἓνα σωρὸ στολίδια καὶ καμπύλες. Ἦ ἀφιέρω-
σις λοιπὸν ἔγραφε τὰ ἔξῃς:

«Στὸ γλυκὸ μου ἀγόρι ποῦ μὲ ξετρεῖλλανε, ἡ Τερέζα του».

— Περιέργο!... ἔκανε ὁ Βερντιέ ἔξνοντας τὸ μέτωπό του.

Κ' ἔπειτα συλλογίσθηκε:

— Μὰ πὺς μπόρεσε ἡ Τερέζα νὰ ἐρωτευθῆ ἓνα σκάφανδρο!..
Ἦταν δυνατόν; Γίνεται ποτέ; Καὶ ὅμως... Ἦ φωτογραφία ἦ-
ταν μέσα στοὺς σκάφανδρο ποῦ ἦταν φουσκωμένο μὲ ἀέρα!...

Αὐτὸ τὸ μυστήριον ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ καταπληκτικά. Ὁ Βερντιέ
κατόπι, κατάλαβε φυσικὰ τί εἶχε συμβῆ, μὰ θεώρησε πὺς ἀξι-
οπρεπὲς νὰ κάνῃ τὸ κορόιδο.

Μὰ ὁ «πασᾶς» ποῦ μῆκε ἀμέσως στοὺς νόημα, πήγε νὰ σκάσῃ
ἀπὸ τὴ λύσσα του. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ κάνῃ τίποτε, γιατί
φοβόταν τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἀρκέσθηκε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ
θωρηκτὸ τὸν ἀδιόρθωτο Ραοῦλ Μπρελάν, μὲ μιὰ μνησικαία φυ-
λάκιοι στὴν πλάτη, ἐπειδὴ λέει: «εἶχε χρησιμοποιήσει ὡς ἱματιο-
θήκη τὸ ἐσωτερικὸν ἓνος σκαφάνδρου» :...

Καὶ τὸ σκάνδαλο ἔμεινε κρυφὸ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, γιὰ τὴν
ἀξιοπρέπεια τοῦ θωρηκτοῦ.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Ο ΠΡΟΔΟΤΙΚΟΣ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 33)

κλείδια κι' ὅταν δυσκολεύονταν, χρησιμοποιοῦσε καὶ τὸ μα-
χαίρι του!

Ἐνας ἀπαίσιος στραγγαλιστῆς ἐπίσης εἶχε κεντήσῃ στοὺς
μπράτσο του ἓνα γυναικεῖο χέρι, τὸ ὅποιο ἔκυβε ἓνα λουλουδί!
Ἦθελε νὰ εἰπῆ δηλαδὴ ὅτι δὲν ἔκανε καθόλου τὰ θύματά του
νὰ ὑποφέρουν. Τοὺς ἔκοβε τὴν ζωὴ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποῦ μιὰ
γυναῖκα «δρέπει ἓνα ἄνθος»!

Ὁ φυβερός σαδδιστῆς πάλιν, ὁ Πῶλ Γκρυμὲρ κατὰ τὴν ὀλι-
γοήμερο παραμονή του στοὺς κελλι τῶν μελλοθανάτων, περνοῦσε
τὴν ὡρα του ἀγωνιζόμενος νὰ κεντήσῃ πάνω στοὺς δεξιὸς πόδι του
τὴν εἰκόνα τῆς μοναδικῆς γυναικός, ποῦ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ
χέρια του. Καὶ πέθανε ἀπαρηγόρητος, στὴ λαιμητόμο, γιατί δὲν
κατάφερε νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ.

Μὰ κι' αὐτὲς ἀκόμη ἡ ἐγκληματικὲς γυναῖκες ἔχουν τὴν συ-
νήθεια νὰ στιγματίζονται. Δὲν χαλοῦν θέβαια τὸ στήθος, τὰ
χέρια καὶ τὰ πόδια τους, μὰ ζωγραφίζονται ὅτι μπορεῖ νὰ κρυ-
φθῆ μὲ τὰ φορέματά τους. Ἦ περίφημη κ. Ἀννώ κι' αὐτὴ δὲν
ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν μανία τοῦ τατουαρίσματος. Ὅταν ἦταν κλει-
σμένη στὶς φυλακὲς τοῦ Σαιν-Λαζάρ εἶχε δεχθῆ νὰ στιγματισθῆ
μὲ ἓνα τριφύλλι. Ἐπίσης ἡ Λουσιέν Μπλυμὲρ, ἡ μεγάλη Παρισι-
νὴ λωποδύτρια, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δεξιὸ μαστὸ τῆς, εἶχε
κεντήσῃ τὴ λέξι «Ἐκδίκησις».

Μὰ τὰ παραδείγματα τῶν στιγματισμένων καταδικῶν εἶνε ἄ-
πειρα. Ὅσοσο αὐτὰ ἀκριβῶς βοηθοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ
γενικὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν νόμων νὰ ξεχωρίζουν τοὺς ἐγκλη-
ματίας καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ ὁμολογοῦν τὰ ἐγκλήματά τους.
Γι' αὐτό, ἡ αὐστηρότης στὶς φυλακὲς γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ «τα-
τουαρίσματος» εἶνε φαινομενικὴ. Ἀφήνουν τοὺς φυλακισμένους
νὰ στιγματίζονται, γιατί κι' αὐτὸ εἶνε ἓνας τρόπος γιὰ ν' ἀ-
νακαλύψουν τὴν σκοτεινὴ ζωὴ τους. ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 42)

ποῦ τοῦδωσαν μὲ τὸ θαυμάσιο ὄνειρο ποῦ τὸν ἔκαναν νὰ ἰδῆ.

— Ἐτσι εἶνε! ψιθύρισε. Καθένας στοὺς κόσμον πρέπει νὰ μὴν
στὴν θέσι ποῦ τὸν προώρισαν ἡ αἰώνιες δυνάμεις. Τὸ μαγευτικὸ
δέντρο τῶν τροπικῶν, δὲν μεταφυτεύεται ἐπάνω στὶς χιονισμένες
κορυφὲς τῶν βουνῶν. Ἐτσι καὶ ἡ ἀγάπη δὲν πηγαίνει ἀλλοῦ
ἀπὸ κεῖ ποῦ εἶνε προωρισμένη. Ὑστερα κάλεσε τοὺς ὑπασπι-
στάς του καὶ πρόσταξε:

— Νὰ ὀδηγήσουν ἀμέσως πάλι τὴν Μεντιζέ στὴν πατρίδα
τῆς καὶ νὰ τὴν φορτώσουν μὲ πλοῦσια δῶρα. Ἀπ' τὴ στιγμή αὐ-
τὴ εἶνε ἐλεύθερη!...